

ET BREV

fra Forfatterinden, Generalinde Louise Hegermann-Lindencrone om
Linedanseren Christian Roat og hans Nedstyrtning i 1827.

MEDDELT AF

JØRGEN REUMERT.

Den tragiske Tildragelse i det offentlige Forlystelsesliv paa Frederik VI.s Tid, der omhandles udførligt i det følgende, gjorde et dybt Indtryk paa Samtiden herhjemme særlig selvstagt i Hovedstaden. Et Vidnesbyrd herom er det nedenfor meddelte Brev stilet til Jfr. SANNA PERBØL i Christiania fra Generalinde LOUISE HEGERMANN-LINDENCRONE, som med sin livfulde Fremstillingsevne skildrer de enkelte Faser i Begivenheden. Erindringen om Roats Ascension og Nedstyrtning har holdt sig op til Nutiden. En kortere Omtale heraf findes bl. a. i Eiler Nystrøms „Offentlige Forlystelser i Frederik VI.s Tid“ og i O. Zincks „Fra mit Studenter- og Theaterliv“. Originalen til Brevet findes i Bakkehusets Arkiv.

Kiøbenhavn d. 15. Juni 1827.

Min søde Sanna.

Uagtet jeg ikke veed bestemt naar Leiligheden, som skulde bringe Dig disse Linier (tillige med Afskriften af den lille Fortælling, som nu er færdig) kan ventes, saa kan jeg dog ikke nægte mig selv at begynde paa et Brev til Dig. – Formodentlig har Rygtet om den ulykkelige Begivenhed med den stakkels ROAT allerede for længe siden udbredt sig og naaet til Dem i Bergen; men da det maaske vil interessere Dig, at høre en paalidelig Beretning derom, vil jeg begynde med at meddele Dig denne. Jeg har siden i Tirsdags (d 12te) det skeede, ikke kunnet tænke paa Andet, endskiøndt jeg, Gudskelov! ikke var Øienvidne dertil; men desværre var min Mand der, med alle Pigebørnene, førend han begyndte Ascensionen, og var beskæftiget med Tilberedelserne dertil, blev giort nogle Kunster, i Smag som Indianernes, her engang var, af en Dreng fra Paris, han førte med sig. Stelladsen, hvorpaa den nederste Ende af Rebet var fastgiort, var 18 Alen høit;

da Roat, iklædt en smuk og glimrende spansk Dragt, var steget der op, ad en Stige; bandt han sig et Klæde for Øinene, drog derpaa en Sæk over Hovedet, stak Armene igiennem og bandt den fast om Livet og gik derpaa saa sikkert og modigt op ad Rebet, at Line sagde til Bolette: „jeg begriber ikke hvorledes vi kunde være bange for at see det!“ Det lignede aldeles ikke Liniedands, efter hvad de fortalte; men syntes, som det var en Broe eller en Høide han besteg, med faste, langsomme Skridt. Aldeles uden det hoppende, som ellers er ved Liniedands. Balanceerstokken holdt han roligt i begge Hænder, aldeles uden at bevæge den, som de ellers gjøre. Da han var kommet op imod Lugen, hvoraf Linien gik ind (den var fastgiort ved en Bielke inde i Taarnet) klappede en Mand, som stod i Lugen, i Hænderne, for at tilkiendegive ham at han var nær ved Maalet; han lagde da Balanceer-Stangen paa Gesimsen, Manden gav ham Haanden og han steg ind ad Lugen, og tog Sækken og Klædet af. Efter en kort Tids Forløb kom han igen tilsyne klædt i Tricot, som en Vild, blot med et lille Skiørt og en Fiærhue paa Hovedet, traadte ud paa Gesimsen, drak et Glas Viin, staaende paa Snoren, paa Publikums Velgaaende tog Balanceer-Stangen og foretog nu Nedgangen i fuldt Løb. Tvende Gange standsede han midt i Løbet, stod fast og stille, og saae sig om paa Mængden; den nedgaaende Soel belyste ham netop aldeles. Børnene sige, de have aldrig seet et skønnere Syn. Omtrent paa Midten af Rebet standsede han tredie Gang, og raabte til Karlene som strammede Rebet: „Hold fast!“ (formodentlig har han følt at Rebet gav efter) og i samme Øieblik saae de ham svæve ned imod Jorden, men det lignede saa lidet et Fald, at næsten alle Tilskuerne udraabte: „hvad det er deiligt!“ og troede det var en Kunst. Først da de nu saae at Rebet var brustet og faldt til Jorden, opdagede de Ulykken. Han vedblev at dale, rank og opreist, med Balanceerstokken i Hænderne, aldeles som da han gik paa Linien, indtil han laae udstrakt for deres Øine, midt paa Pladsen. En Dødstilhed var over den hele forsamlede Folkemængde, det var som de Alle var forstenede af Skræk, indtil Stilladset, som styrtede om med Bulder, ligesom vakte dem; der hørtes nu en almindelig dæmpet Mumlen, flere af Mændene styrtede hen for at løfte ham op, og bære ham ind i Casernen, imedens Fruentimmerne i store Grupper ilede bort fra dette Rædselssyn, alle blege som Liig, en Deel grædende og skiælvende. HIORTH¹ som var i Selskab med min Familie, ilede til-

---

¹ LUDVIG JOHAN EMIL HJORTH. 1816-61, Læge, g. m. CHARLOTTE HEGERMANN.

lige med Etatsraad FENGER¹, som ogsaa var der, for at see om der var Redning for ham; endeel, for det meste yngre Læger, som var tilstede fulgte, tillige med en stor Mængde andre Tilskuere. Fenger aarelod ham strax; af de ydre Dele, var kun den ene Arm knuset og brukket paa tre Steder, men de kom snart efter, at de indvendige Dele maatte have saaledes taget Skade, at der intet Haab var. Uagtet han kom til sin Bevidsthed, drak et Glas Vand, og da Mængden samledes om ham, saa Heden derinde blev qvælende, bad dem om at skaffe Luft, og endelig sagde til Fenger, „de skulde ikke give ham noget ind, da han maatte døe!“ var der næsten ingen Puls at føle, og Blodet løb ud af det ene Øre. Da Armen var forbunden, blev han baaren i den liggende Portechaise til Frederiks Hospital, hvor han døde ved Midnatstid. Han var 39 Aar gammel. Det var omtrent midt paa Linien han var kommet, da den brast, og de regner at han er falden fra en Høide af mere end 30 Alen. Der var 110 Fod til den høieste Punkt fra Jorden eller maaske fra det Punkt han gik ud fra. Idet Snoren brast, faldt de 36 Mand som stod ved Siderne og strammede, Alle til Jorden. Der blev strax taget en Syns-Forretning over Reebet, hvorved opdagedes, at Ulykken var skeet derved, at det havde hvilet paa den skarpe Kant af Gesimsen, en Maatte var vel lagt derunder, men ogsaa den var heel skaaret igiennem og det var flosset op, en heel Alen ned; idet han nu følte det svigtede og bad dem holde fast, trak de stærkere til, hvorved formodentlig de sidste Traader ere brustne. Reebet blev undersøgt af flere Reebslagermestere og erklæret for at være godt, dog skal een af Holmens Reebslagere have udsagt, at det kun var fireløbigt, da ellers ethvert Reeb som gik i Spil, og som skulde stoles paa, maatte være otteløbigt. Efter en Beretning i Kiøbenhavnns Posten, som siges meddelt fra paalidelig Haand, skal den (Linien) var brugt fem Gange, forfærdiget i Aalborg af forsvarligt Materiale, og dens oprindelige Tykthed af syv Tommer skal ved de gientagne Stramninger, være formindsket til fem. Dette Blad kom først, efter jeg havde skrevet foregaaende to Sider og indeholder næsten aldeles de samme Facta; nogle Fragmenter deraf vil jeg udskrive til Dig. Beretningen begynder saaledes – „I lang Tid har sikkert ingen Begivenhed vakt saa almindelig Sensation og sat den offentlige Medlidenheds Følelse i stærkere Bevægelse end den ulykkelige Hændelse der i Tirsdags, den 12, berøvede den, ved sit Mod og sin overordentlige Færdighed udmærkede Kunstner Roat Livet.“ – nu kommer

¹ CHRISTIAN FENGER. 1773–1845, Professor, Kirurg.

Forsikringen om at Beretningen er grundet paa autentiske Data og meddelt fra paalidelig Haand, videre siges – „Det er ikke umærkeligt og synes at afgive et nyt Bevis paa den ofte og hos mangfoldige Mennesker bemærkede Tilstedeværelse af en vis Ahnelse eller Forudfølelse af en forestaaende Ulykke, at Roat, efter Fleres Vidnesbyrd, der have talt gientagne Gange med ham samme Dag og umiddelbart forinden han besteg Linien, denne gang følte en usædvanlig Ængstelse og Sky for sit Foretagende, hvilket han endog yttrede den Dag gierne at ville unddrage sig. Det vil imidlertid sikkert være i levende Erindring hos Enhver der saae ham, at han, da det kom til Udførelsen, med en i Sandhed beundringsværdig Sikkerhed og Færdighed fuldførte den første og vanskeligste Deel af sit Kunststykke: at gaae opad den skraae Linie til Taarnet med tilbundne Øine og en Sæk over Hovedet. I Taarnet, hvor han, som bekiendt, omklædte sig, skal han have været ret oprømt over, at det, som han udtrykte sig, var gaaet saa godt, og med Munterhed tømt et Glas Viin. Idet han atter traadte ud paa Linien forblev han paa det Sted, der ved hans sidste Ascension formedelst Liniens Slappelse, havde været det farligste, staaende i nogle Sekunder i Attitude, ikkun hvilende paa een Fod: hvorefter han o. s. v.“ nu kommer Beretningen om Nedstyrtelsen, saaledes som jeg har anført det, der siges „Linien brast med en saa voldsom Magt at det hele, i Jorden nedgravede Bielke-Stillads, hvorved den var fastbunden opreves og Roat sank som død ned paa Jorden“ – nu omtales Beskadigelsens Natur, at Fenger aarelod ham o. s. v., fremdeles vedbliver Fortælleren: – „Da Roat var kommet til Bevidsthed og Mæle, følte han strax, at hans Fald medførte Døden; han beklagede sine Børn og sin Kone, hvilken sidste, der overgav sig til Udbruddet af den største Fortvivlelse, man med Magt maatte føre ud af Værelset, og han udbrød gientagne Gange: „Ich sterbe! ich sterbe“ For imidlertid ikke at lade noget Middel uforsøgt til hans mulige Frelse, blev han, efter at være aareladt og forbunden, fra Kasernen ført ud paa Frederiks Hospital, hvor han, efter at være bleven behandlet med den Kyndighed og Omhyggelighed, man altid er vant til at finde hos Hr Pr: WITHUSEN som hos Herr Et: Fenger, ved Midnat, med Rolighed og næsten med Bevidsthed til det sidste Øieblik, opgav sin Aand. Den Kraft og Aandsstyrke, han viste i de sørgelige 5 Timer, i hvilke hans stærke Constitution endnu modstod Døden, der, saa at sige, svævede ham paa Læberne, var overordentlig. Ligesom Roat i det

¹ WITHUSEN, CARL CHRISTOPHER, 1778–1853, Professor, Kirurg.

Hele ved sin godmodige Character let blev elsket af Alle, der kiendte ham, saaledes var dette isærdeleshed Tilfældet med hans Undergivne, af hvilke man med Magt maatte rive nogle bort fra ham, for at de ikke ved deres lydelige Sorg skulde gjøre ham Døden tungere, ja den saakaldte unge Pariser (som der gjorde de omtalte smaae Kunster forud) vilde end ikke forlade ham, før han sielv blev kiørt syg hjem. Om den Stemning, hiin ulykkelige Begivenhed frembragte hos det Publikum der nylig havde beundret Kunstneren i hans freidigste Livskraft og Øieblikket efter saae ham henstrakt ubevægelig og med Dødens Blegthed, behøver jeg intet at anføre; det Mismod og den Sorg, der hiin Dag yttrede sig, var saa almindelig, at der neppe er Nogen, som jo levende vil kunne erindre sig sin egen Andel deri. Det være mig tilladt slutteligen *paa det bestemteste* at modsige de mange, tildels skammelige Rygter, der, paa Grund af Mængdens Tilbøielighed til at tillægge menneskelig Ondskab enhver Ulykkes-Begivenhed, strax udbredte sig og endnu tildels circulere om Aarsagen dertil. Jeg veed med Sikkerhed at det ved optaget Syn og Undersøgelse er bragt *uden for al Tvivl* at hiin Ulykke er foranlediget deels ved *Frictionen af den øverste Ende af Linien mod Kanten af Taarmuren*, hvorved det underste af Touget (som vendte mod Muurkanten) var blevet overskaaret, og deels *ved den forøgede Stramning af den allerede i høi Grad spændte Linie* hvilken Stramning, ved den Kraft af 36 Mands samtidige Anspændelse, vel i Forening med hiin foregaaende Virkning af Frictionen, maatte have hiint ulykkelige Udfald til Følge; og at det saaledes er bragt til Vished, at *ingensomhelst anden ydre Paavirkning* har fundet Sted o s v – “ Længere nede, siges fremdeles: „Roat efterlader sig en Kone, der for Tiden befinder sig i frugtsommelig Tilstand og 5 Børn. At den første, uagtet de voldsomme Virkninger, hiin Begivenhed maatte frembringe paa hendes Sundhed, dog for Tiden befinder sig i Bedring og udenfor al kiendelig Fare, er det mig behageligt at kunne tilføie.“ – „I Formiddags Klokken 11 (Lørdagen) blev Roat begravet paa den katholske Menigheds Kirkegaard udenfor Porten; en stor Mængde Mennesker havde ved denne Anledning samlet sig og fulgte tildeels Toget; ved Graven holdt Pastor ZIMMERMANN en særdeles smuk og til Anledningen passende Tale –“ – „Om den med Roats Liig i Torsdags foretagne Obductionsforretning vil jeg kun bemærke, at den paa det uimodsigeligste godtgjorde, at hans Beskadigelse var af en saadan Natur, at Døden maatte blive dens udblivelige Følge; de nærmere Details derved kunne kun have Interesse for Lægekunstens Dyrkere.“ – Saavidt Kiøbenhavnsposten. Undskyld, min bedste

Sanna! hvis jeg trætter Dig med denne lange Beretning om dette sørgelige Tilfælde, men deels veed jeg, Du deeler gjerne alt hvad der bevæger mig, smerteligt eller glædeligt, og dette har virkelig gjort et uudsletteligt Indtryk paa mig uagtet han var mig personlig ubekjendt, og deels veed jeg, at Du er tilgiængelig og aaben for Livets underlige Skiæbner. Naar jeg siger at han var mig *tildels* ubekjendt, mener jeg dermed at endskiøndt jeg aldrig havde seet ham, havde jeg netop nogle Dage før, hørt tale om ham paa en Maade, saa det virkelig forekom mig som jeg kiendte ham og da Du nu har faaet saa meget af denne Historie kommer Du til at døie en Side eller to endnu derom. – Det var Frue HERAMBS¹ Fader, Major SEHESTED, som talte om ham. Han kiendte Roat nøie da han havde været gift med den eneste Datter af Præsten paa Sehesteds Gods. Hun havde været i et Institut i Odense da Roat kom dertil med Cassortis Troupe som gjorde deres Kunster, der, lærte hun ham at kiende paa et Bal, hvor han vandt hendes Hierte saaledes at Faderen blev nødt til at samtykke i deres Ægteskab. Han maatte da skille sig fra Liniedandser-Selskabet og Præsten etablerede ham som Giæstgiver i Odense; men det vilde ikke gaac; deels havde han nok ikke Ro paa sig til saaledes at være en bosat Borgermand (han var dengang kun nogle og Tyve Aar) deels forstod han ikke at inddrive Betalingen hos Giæsterne – dog maa han have været der i nogle Aar, da hans ældste Søn er 12–13 Aar og det skal ikke være mere end 7–8 Aar siden han reiste fra Odense – hans Kone maatte da tage hiem til Faderen igien og han reiste ud i Verden paa Ny; dog besøgte han dem jevnlige og tilsendte dem troligt af hvad han fortiente ved sine farlige Vandringer, indtil hans Kone døde i tredie Barselseng og Børnene bleve hos deres Bedstefader, Præsten. Da Roat efter Konens Død, kom tilbage, vilde han have sine Børn, men Præsten, hvis eneste Glæde de var, vilde ikke lade ham faae dem, saa meget mindre som han vilde oplære Sønerne til sin Kunst. Da han vedblev, gientagne Gange at paastaae det, forelagde Præsten ham endelig en Regning paa 10 000 Rdlr for Konens og Børnenes Ophold hos ham og de Sidstes Opdragelse, og da han, som Præsten vel vidste, ikke kunde betale disse Løsepenge, maatte han frafalde sin Paastand. Sehested fortalte, hvad der ogsaa er sagt i Kiøbenhavns Posten, at han var et særdeles godmodigt

---

¹ VIBEKE ADOLFINE HERAMB, f. Sehested, 1789–1873. D. af Major FREDERIK JØRGEN SEHESTED til Nordskov og Billesbølle og ANNA MARIE FABRITIUS DE TENG-NAGEL. Gift m. Major NIELS HERAMB 1779–1841.

Menneske, men tillige uhyre melankolsk. Da Sehested reiste herover til Sielland paa samme Tid som han med sit Selskab, havde han truffet ham i Nyborg, hvor han netop havde foretaget en Ascension som havde vakt den allerstørste Beundring. Sehested sagde, han havde sagt til ham: „De skulde holde op itide, kære Roat! De brækker dog Halsen tilsidst!“ „Om saa var:“ svarte han „hvad bedre kunde der vel hændes mig? – jeg er dog aldrig glad!“ Og det var hans Alvor!“ tilføiede Sehested: han er altid melankolsk, men ret en god Karl!“ Min Mand havde seet ham nogle Dage før, hos Oberst FRIESS¹ paa Rosenborg, hos hvem han skulde aftale det fornødne, angaaende Taarnet (jeg forudsætter, at Du har hørt at Ascensionen skeete til et af Taarnene paa Rosenborg Slot) og havde syntes godt om ham, han sagde han havde et meget fornuftigt Ansigt. – Den samme Formiddag, som Ulykken skeede om Aftenen, mødte han min Mand paa Gaden, kiendte ham igjen og hilste ham. – Han var, efter det almindelige Udsagn af de der have seet ham, at Middel Størrelse men af en udmærket smuk Figur, han havde sort krøllet Haar, en stærkt kroget Næse og idet Hele meget markerede Træk og et meget alvorligt Ansigt, meget brun af Kolorit. Som der, i hans Opfart paa denne Linie var noget langt mere grandios og imponerende end i de sædvanlige Springe-Kunster (som jeg dog imidlertid gierne seer) saa skal der, i hans Udvortes slet heller ikke have været noget af det frivole som ellers ofte træffes hos det Slags Folk. Det er en Psychologisk Mærkværdighed, at netop de meest udmærkede af den Slags Kunstnere, betages af en uovervindelig Tungvindighed som maa være dobbelt trykkende for den, der bestandig skal fremstille sig for Mængden og maa synes modig og oprømt. Jeg veed ikke om det skulde være Følgen af en ualmindelig Kraft og Dygtighed som er anvendt til et for ringe Maal, Bevidstheden om, at de af største Delen ansees som Gøglere? Jeg kan ikke entrere paa at ringeagte den, som vover sit Liv – for Vindings Skyld – har jeg vel hørt flere sige, og at, de agter den Muur- eller Tømmersvend der exponerer sig for at tilveiebringe et nyttigt Arbeide og beklager ham naar han nedstyrter men dadler den som gjør det blot for at more sine Medmennesker. Saa vist som Muur- eller Tømmersvenden ikke sidder paa Toppen af Taget og tænker paa, hvor gavnligt det er for Staten, at tre fire Rangspersoner med Fruer og Frøkener, eller hvad andre værdige Folk det kan blive;

---

¹ VILHELM ALBRECHT LUDVIG HERMAN FRIES. Død 1835 som karakt. Oberst. Kommandant paa Rosenborg.

kan komme til at udspinde deres Livs Traad i Ly for Vind og Veir under det Tag han bygger. – Saa vist har ogsaa Equilibristen Lov til at forskaffe sig, sin Slægt og de han har at sørge for, det som vi nu engang ikke kunne undvære, paa den Maade som han efter sit Anlæg og Udvikling formaaer, uden at Nogen har Lov til at ringeagte ham derfor. Imidlertid, viser rigtignok Erfarenheden, at det Slags Mennesker, enten give dem hen til en Letsindighed hvorved de, i Ordets egentligste Forstand, forfalde, eller de blive et Rov for en dræbende Tungindighed, saa man vel, uden Philisterie, kan sige med Mignon, til de man elsker: „Bliv fra Bræderne!“ Maaskee grunder det sig derpaa, at ligesom Legemets Velbefindende fordrer en fuldkommen Ligevægt mellem Nervesystemet Musklerne og Blodet, saa at intet har Overvægten over det Andet, saa, naar enten een eller anden Siæls-Evne, som for Exempel Phantasien, eller Legemets Færdigheder, udvikles i en Grad at de dominerer de øvrige Siælskræfter, kunde disse vel derved henfalde i en sygelig Tilstand – dog tilgiv al denne Snak! Du, som har hørt saa mange filosofiske Forelæsninger burde ikke plages med slige Betragtninger. – Det kom af at jeg giærne vilde gøre mig hiint Phenomen tydeligt og uvilkaarligt nedskrev min Tankegang. For Resten havde den stakkels Roat vel Anledninger nok som kunde forøge hans melankolske Stemning. Uagtet han levede hvad man kalder godt med sin første Kone, var der vel neppe nogen Overeensstemmelse i deres Tænkemaade og Anskuelser. Endskiøndt hun skal have været en temmelig ubetydelig Person blev det dog anset som en stor Fornedrelse af hende og dog havde det nok egentlig mere været hende der var charmeret i ham, end omvendt. Frue Heramb har fortalt mig, at i Førstningen vilde ingen vide af hende at sige, hun blev aldrig nævnet og var som bortdød. Vel forandrede dette sig efter et Aarstids Forløb da man almindelig holdt af ham, men hans Tragten var dog bestandig ud efter, han skal have havt en Linie i sin Hauge op til Taget af sit Huus, hvor han daglig gik, til sin egen Fornøielse. Da det nu ikke vilde gaae med Giæstgiveriet, blev det naturligvis lagt ham meget til Last, Præsten havde jo sat sig i stor Bekostning for at tøre ham til Stedet og Philisterne i Fyen ansaae det for langt ærværdigere at skienke Viin og Brændeviin ud og holde Marqueurerne i Ørerne, end at svæve mellem Himmel og Jord. Og da det nu nægtedes ham at faae sine Børn, og Grunden hvorfor Bedstefaderen gjorde ham denne naturlige Rettighed stridig var Ringeagt og Frygt for hans Levevei maatte han føle sig krænket, ihvor lidt man paa den anden Side kan for-

tænke den gamle adstadiige Præstemand i at see det fra en anden Synspunkt. Endelig maatte den bestandige Livsfare han ved disse Øvelser svævede i, give hans Sind en alvorligere og mørk Retning. At han følte og indsaae denne Livsfare sees tydeligt deraf, at han hver Gang, inden han gik til sine Opfarter, tog Afsked med Kone og Børn som om han gik til Døden. Vel sagde han til min Mand, den Gang de talte sammen, at han havde sikrere Fodfæste paa Linien end paa Jorden selv, og til andre af mine Bekiendte at han havde sine Arme og Been saaledes i sin Magt at om endog en Svimmel skulde paakomme ham eller et andet Uheld tilstøde, vilde han let kunde redde sig ved de Sidesnorer som strammede Linien, men tilføiede han: „Det forstaaer sig, Linien kan briste og saa er jeg uden Redning forloren.“ Og ihvor uimodsigeligt han har godtgiort sit Mod og hvor alvorlig hans Yttring, om Lyst til Døden kan have været meent, saa er der dog sikkert hos ethvert Menneske, et Slags Instinkt der bæver tilbage ved Tanken om en voldsom Død. Han var født i Middelburg i Holland, kom første Gang til Danmark 1806 med Cassorti, har siden bereist Tydskland Frankrig Italien o. s. v. og allevegne opnaaet Forbauselse og Beundring, paa mange Steder udenlands er han bekiendt under Navnet, Rohardo; selv i Paris opvakte han megen Sensation og i mange af de franske Blade læstes Vers til hans Priis. Han talte med Færdighed, fransk og tydsk ogsaa ret godt dansk. Efter hans første Kones Død ægtede han en ung Hannoveranerinde, som skal være ret smuk, og som skal, hver Gang han gjorde sine Vandringer opad, have været i største Angest. Der fortælles at hans Fader og hans Broder skulle begge have endt deres Liv omtrent paa samme Maade, men Gud veed om det er saaledes. I München havde nær tilstødt ham et Uheld derved, at han gik op i Mørke, under Fyrværkerie og havde heftet Rakter paa sig, som lidt efter lidt gik af, men da de var af en stærkere Sats end dem han sædvanlig pleiede at bruge gav det et Ryk i ham eller et Stød til ham, saa han alt følte Foden næsten ude over Linien, men reddede sig. I Kiel havde han anmeldt en Opfart, men da han skulde foretage den vilde han opsætte det fordi der var faldet Iisslag, men Tilskuerne som for det Meste bestod af Stutentere, vilde tvinge ham til at gaae op, han kaldte dem nu hen og overbeviste dem om at hele Snoren var overdraget med en Iisskorpe de frafaldt nu deres Paastand og da han vilde ligefuldt udføre sit Forehavende vilde de endog sætte dem derimod men han lod sig ikke holde tilbage og gik, med tilbundne Øine til det bestemte Taarn, med sædvanlig Sikkerhed og Fasthed,

skiondt det tog lidt længere Tid da han ved hvert Skridt først maatte med Foden støde Iisskorpen løs og sparke den af. Er det dog ikke sørgeligt at en saa uhyre Færdighed, saa megen Kraft og Mod ikke kunde redde ham? Forestil Dig da Pigebørnene kom herind ad Døren, dødblege og fortalte med Taarer, den sørgelige Begivenhed. De var gaaet ind under veis til Frue Heramb for at fatte dem lidet. Hanna var iblandt Andre kommet til at græde saa heftigt at de ikke gierne vilde komme saaledes her hiem til mig. Min Mand maatte gaae tilbage fra dem da LUDVIG HIØRTH i Øieblikkets Forskrækkelse var kommet fra dem og hans Fader var inde hos Roat. At det ikke havde giort synderlig Virkning paa Ludvig, der ellers er saa bevægelig og har saa megen Phantasie, kom vel deraf, at intet udvortes Tegn til Beskadigelse var synlig og at han ikke gav en Lyd idet han faldt, saa Ludvig egentlig ikke havde fattet det: Børnene siger ogsaa at det var mere sørgeligt og hiertegribende end egentlig forfærdeligt at saa. – Prises eller Kuhns hvad de hedde, gave i Torsdags (d. 21) en Forestilling til Bedste for Roats efterladte Enke og Børn, der var Gud skee lov! meget fuldt, den unge Pariser lod sig der see tillige med en Mamsel Spanioletti som hørte til Roats Selskab og hans Elever. Den sidste dandsede ikke godt paa Linien men var meget smuk og saavel hun, som den unge Pariser, saae aldeles forskellige ud fra Prises, meget mere honnet, om jeg maa sige det saa grovt, de var smagfuldt og prægtigt og tillige ordentligt klædte. Pariseren dandsede særdeles godt paa Linien, gjorde en equilibristisk Kunst, ved at staae paa Hovedet paa det ene Hiørne af en Stoleryg hvis Been hvilede paa fire Flasker og dandsede endelig udmærket smukt en Tyrolsk Pas de deux med Ms: Spanioletti, nede paa Jorden. Jeg syntes han saae meget alvorlig ud, jeg veed ikke om Erindringen om hans Sorg ved Roats Død skulde have blindet mine Øine, han havde i al Fald et meget vakkert Udvortes. I Aften gav Vaudeville Theater Selskabet en Forestilling ligeledes til Fordel for samme Personer, paa det store Theater, fra hvilken vi nu kommer der blev givet Heibergs nye, og meget moersomme Vaudeville: de Uadskillelige (den bliver desværre ikke trykket i Aar) et andet nyt lille Stykke oversat af Heiberg og en Epilog, ogsaa af ham, som blev nydelig fremsagt af Madame VEXSCHALL¹, maaske kan jeg indslutte en Afskrift. Madame Roat har ellers opvakt megen Vrede blandt Folk ved at have anmeldt sig i Dyrehaugen; jeg veed ikke om hun fremstiller sig selv, uagtet dette jo

---

¹ ANNA HELENE DOROTHEA VEXSCHALL, f. Brenov, 1798–1845. Skuespillerinde.

synes oprørende maa man betænke, at det er langt andet for hende der er vant til at fremtræde end vi kunne forestille os det, og hun har sine Børn og det Selskab hendes Mand stod i Spidsen for at maatte sørge for. En anden Enke maa jo gaae op i Kongens Forgemak for at forskaffe sig Pension og en Embedsmand der mister sin Kone maa ligefuldt udrette sit Embede; jeg forsvarer hende derfor af alle Kræfter, endskiøndt jeg vilde ønske at det ikke var saa at hun kom frem. Nu er Bladet ude og med dette al den vidtløftige Snak om andre Ting paa næste Side! Din hengivneste LOUISE HEGERMANN

d. 25 Juni 1827

ANMÆRKNINGER

Skiftekommissionen indfandt sig i Equilibrist Christian Roats Dødsbo 13. Juni 1827. Jean Tome var tilstede og meddelte, at Roat havde været gift 2 Gange.

1. Med en Datter af Præsten Schiøtt i Wærum udi Byen efterladende 3 Børn (se ndfr.).

2. Med Enken Johanne Solchen efterladende 2de Børn. Derefter anviste han følgende som skal tilhøre den Afdøde: 1 Reisevogn med Dæksel, 2 sorte Hopper og 2 blissede Heste, 1 stort Toug eller Linie blev anmeldt at være bevaret paa Rosenborg Slot.

Skifteforretningen blev foretaget i Gæstgivergaarden - De 3 Kroner - i Tornebuskegade, hvortil hans Kone ogsaa kom noget senere. Hun var helt fortvivlet og oplyste blot, at hendes Mand ingen fast Bopæl havde. Ved senere Skifteforretninger konstateres bl. a., at Gæstgiver Niels Andersen intet har tilgode hos Boet. Rebslagerne Svendsen og Mariager renoncerer paa Betaling. Børnene paa Fyen, der bor hos Bedstefaderen, repræsenteres af en Urtekræmmer Petersen, der intet har mod, at Roats Ejendele udlægges Enken som Vederlag for afholdte Udgifter.

Hyrekusk Lund har foretaget Vurderingen af Hestene og Vognen.

Rebslagermester Svendsen vurderer det ved Reg.forretningen anførte Tov til 12 Rdlr. (Hestene og Vognen blev ikke solgt, men anvendtes i Dyrehaven, hvor Madame Roat havde faaet Tilladelse til at give Forestillinger). Udgifterne ved Begravelsen beløb sig til 348 Rdlr. Ved Roats sidste Ascension indkom ialt 80 Rdlr. Boet, heri indbefattet Roats Gangklæder, blev derefter udlagt Enken (Johanna Roat, f. Söhlken).

Begivenhederne om Roat belyst gennem Notitser i Kjøbenhavnsposten.
Løvedagen den 9de Juni 1827:

– I Onsdag Eftermiddag Kl. 6¹/₂ foretog Hr. Roat sin første Ascension heri Staden fra Exerceerpladsen til Rosenborg Slotstaarn, paa en Linie af 450 Fods Længde og 110 Fods Høide. Dette i Kiøbenhavn ualmindelige Skuespil havde saagodtsom sat hele Staden i Bevægelse – – – Hr. Roat udførte, under Overværelse af Hs. Majestæt Kongen, Deres Kongl. Højheder Prindsesserne CAROLINE og VILHELMINE og Hs. Durchl. Prindsen af Hessen Philipsthal, og et talrigt Publikum, hvis Antal sikkert kunde anslaaes til 5 å 6000 Mennesker, sit ofte med Held prøvede Kunststykke, med den største Raskhed og Sikkerhed. – – – (Herefter følger en Skildring af selve Ascensionen, der hilstes med livligt Bifald) – – Hr. Roat agter paa Tirsdag, efter Forlydende at foretage sin anden Ascension, til samme Høide som sidste Gang, men med tilbundne Øine og i en Sæk.

Løvedagen den 16. Juni findes den samme Beretning som Louise Hegermann-Lindencrone har skrevet af. – Den Forestilling, der i Torsdags gaves paa Vesterbroes Sommertheater, til Fordeel for Roats Enke og Børn, havde, uagtet det indtrufne Regnvejr, fuldt Hus og skal have givet en endog over Forventning rigelig Indtægt. Den saakaldte unge Pariser tildrog sig især Publikums Opmærksomhed, og høstede meget Bifald. – Efter hvad man erfarer, har det Roatske Selskab nu erholdt Tilladelse til at give Forestillinger, bestaaende af Liniedands, indianske Kunster etc. i Dyrehaugen. –

D. 30. Juni: – Madam Roat havde i Mandags i Dyrehaugen det Vanheld, at Stilladsen, hvorpaa hun stod, gik itu under hende, og hun faldt ned; dog slap hun lykkeligvis med Skrækken og kom ikke til Skade. Hendes Indtægt ved Forestillingen i Mandags paa det Kongl. Theater, var større end den heri Bladet foreløbig anslogne, og beløb sig ialt til 656 Rbdlr. 52 Sk. Sedler og Tegn og 12 Rbdlr. Sølv.

(Dernæst følger et Dementi af, at baade Roats Far, Bedstefader og Broder skulde have mistet Livet paa samme Maade som han. Man ved med Sikkerhed, at ingen af dem nogensinde har befattet sig med Ascension.)

Løvedagen den 14. Juli 1827: – I Provincialbladene vedbliver Roats sørgelige Skjæbne endnu bestandig at afgive Stof til Bemærkninger saavel paa Vers som i Prosa. – I Aalborg og Randers Aviser tvistes disse Byers Rebslagere om, i hvilken af disse Byer det Toug, som brast med ham, var forfærdiget. I Randers skal han derefter vel have ladet giøre eet, men dette skal saavel i Længde som Tykkelse have været hiint Ulykkestoug „aldeles uliigt“. Regslagerne i Aalborg ville aldeles intet Toug have slaet for Roat. – Et Digt i Randers Avis Nr. 77 undertegnet „Plakatbæreren“, besynger ironisk „Jean Busch, i sin Tid Bajats hos Roat“, der, som bekiendt, skiød sig medens Roat var i Jylland; et andet (i Nr. 78 af dette Bl.) med Underskrift „Ingen Placatbærer“, dolerer over, at Baggesens Død vakte mindre offentlig Omtale end Roats.

Det fremgaar af Protokoller i Odense Landsarkiv, at Roat i 1815 d. 25/12 blev viet til den da 18-aarige MAREN ANNA SCHJØDT, Datter af Præsten i Verninge, HANS MOSSIN S. Maren Anna S. døde 10/5 1822. I 1824 afholdtes Skifte, hvorved det oplystes, at Roat var rejst til Udlandet for en Del Aar siden, at hans Opholdssted ikke lod sig opspørge, samt at den Afdøde efterlod sig 3 Livsarvinger: HANS JOSEPHUS MOSSIN ROAT (F. 17/10 1820 i Verninge), ANNA DORTHEA IMANUELLA BIRGITTA ROAT (f. 12/7 1818 i Verninge) og JOSEPHINE MICAELINE HANSINE ISABELLE HELENE ROAT (F. 8/11 1816 Odense).

Ved kgl. Bevilling af 1830 fik alle Børnene Moderens Navn i Stedet for Faderens.